



STORTINGET

Innst. 192 S

(2019–2020)

Innstilling til Stortinget
fra energi- og miljøkomiteen

Dokument 8:26 S (2019–2020)

Innstilling fra energi- og miljøkomiteen om Representantforslag fra stortingsrepresentantene Lars Haltbrekken, Audun Lysbakken, Arne Nævra og Kari Elisabeth Kaski om internasjonal avtale om reduksjon av oljeproduksjon

Miljøpartiet De Grønne, Kristoffer Robin Haug, viser til Representantforslag 8:26 S (2019–2020), om internasjonal avtale om reduksjon av oljeproduksjon. Forslagsstillerne ber regjeringen ta internasjonalt initiativ til opprettelse av en avtale med andre oljeproduserende land for å fremme omstilling og begrense produksjon av olje og gass.

Til Stortinget

Bakgrunn

I dokumentet fremmes følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen ta et internasjonalt initiativ til en avtale med andre oljeproduserende land for å fremme omstilling og begrense produksjonen av olje og gass.»

Det vises til dokumentet for nærmere redegjørelse for forslaget.

Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Åsmund Aukrust, Espen Barth Eide, Ruth Grung, Else-May Norderhus og Runar Sjøstad, fra Høyre, Liv Kari Eskeland, Stefan Heggelund, Aase Simonsen og Lene Westgaard-Halle, fra Fremskrittspartiet, Jon Georg Dale og Terje Halleland, fra Senterpartiet, Sandra Borch og Ole André Myhrvold, fra Sosialistisk Venstreparti, Lars Haltbrekken, fra Venstre, lederen Ketil Kjenseth, fra Kristelig Folkeparti, Tore Storehaug, og fra

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Fremskrittspartiet, viser til rapporter fra FNs klimapanel (IPCC) som slår fast at klimaendringene og klodens alvorlige tilstand først og fremst skyldes global produksjon og bruk av fossil energi. Verdens klima- og miljøutfordringer drives av en kombinasjon av sosiale og økonomiske forhold. Et endret klima fører til stadig mer ekstremvær der kryosfæren smelter, havnivået stiger, oversvømmelser fører til enorme ødeleggelser, og folks livsgrunnlag forsvinner. Konsekvensene av å ikke handle raskt for å reversere denne utviklingen er dramatiske.

Komiteen viser til at klimaendringene er en global utfordring som må løses gjennom internasjonalt samarbeid. Norge har tradisjon for å løfte fram viktige initiativ som kan gi svar på store globale utfordringer. Multilateralt samarbeid, med felles sett av internasjonale kjøreregler og gjensidige avtaler, har vært et hovedspor i norsk utenrikspolitikk siden opprettelsen av FN. Derfor er det nettopp multilateralt samarbeid som er overskriften på Norges kampanje for en plass i FNs sikkerhetsråd fra 2021. Det finnes knapt noe område der behovet for samarbeid mellom flest mulig land viser seg mer tydelig enn når det gjelder klima og natur.

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Senterpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Miljøpartiet De Grønne, viser til at en gruppe norske klimaøkonomer nylig har publisert artikkelen «the case for a supply-side climate treaty», der de tar til ordet for et helt nytt samarbeid og egne avtaler mellom fossilprodusentene. En slik avtale vil ifølge forskerne kunne føre til en forsert overgang til fornybare energikilder, samtidig som petroleumsprodusentene vil tjene mer pr. volumenhet fordi det samlede tilbudet går noe ned. Med andre ord kan petroleumsprodusentene, gjennom samarbeid, sikre økte inntekter i en overgangsperiode, samtidig som klimagassutslippene går ned, fordi høyere pris på petroleum på sikt gjør alternative energikilder relativt sett mer lønnsomme i markedet.

Et annet flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Høyre, Fremskrittspartiet, Senterpartiet, Venstre og Kristelig Folkeparti, har merket seg svarbrev (vedlagt innstillingen) fra Olje- og energidepartementet (OED) datert 31. januar 2020 til energi- og miljøkomiteen, hvor departementet viser til at petroleumpolitikken, inklusive planene for å få til utslippsreduksjoner fra virksomheten, ble lagt frem for Stortinget i Prop. 80 S (2017–2018). Kvoteplikt og CO₂-avgift er hovedvirkemidlene i klimapolitikken på norsk sokkel. Også i en verden som når målene i Parisavtalen, vil det være behov for nye petroleumsinvesteringer for å dekke verdens etterspørsel etter energi, selv om behovet vil være mindre enn i dag. Dette skyldes blant annet at dagens felt blir tomme. OED fremholder med andre ord at så lenge verden trenger olje og gass, bør Norge være med og produsere den, lønnsomt og energieffektivt og med lave utslipp.

Komiteen mener at en rask overgang til fornybare energiformer, kombinert med nedtrapping i bruk av fossil energi og økt bruk av karbonfangst og lagring, er en sentral del av løsningen for å oppnå målene i Parisavtalen.

Komiteens flertall, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Senterpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Miljøpartiet De Grønne, mener at fremtidige investeringer derfor i størst mulig grad bør gå til fornybare energiformer.

Komiteen viser til at denne saken dreier seg om hvorvidt Norge bør ta initiativ til et samarbeid mellom fossilproduserende land med sikte på å supplere Parisavtalen med en egen avtale om å begrense produksjon av petroleum.

Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet, Sosialistisk Venstreparti og Mil-

jøpartiet De Grønne viser til at klimakrisen i stadig større grad samler investorer, næringsliv, fagbevegelse, politikere og velgere verden rundt om å utvikle bærekraftige nullutslippsløsninger som kan bidra til å skape vekst innenfor rammen av planetens tåleevne. Internasjonalt samarbeid på tvers av sektorer, industrier og landegrenser er nøkkelen til å løse klimautfordringen.

Rammen omkring det globale samarbeidet om å begrense oppvarmingen av kloden finner vi i Parisavtalen. Denne legger i første rekke vekt på reduksjon av det enkelte lands bruk av fossile energikilder, og har i liten grad fokusert på produksjonsleddet.

Disse medlemmer viser til at ideen bak forslaget i Dokument 8:26 S (2019–2020) er at ledende oljeproduserende land skal forhandle fram en tilleggsavtale til Parisavtalen om å samarbeide solidarisk om å legge gjensidige begrensninger på hvor mye olje som fortsatt skal produseres, ettersom vi allerede vet at det er påvist mer olje enn det som kan forbrukes om vi skal nå målene i avtalen.

Komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet viser til at et internasjonalt initiativ som sikter på å redusere global petroleumsproduksjon, i form av en samarbeidsavtale mellom oljeproduserende land, kunne ha vært et positivt virkemiddel til reduksjon i globale klimagassutslipp, om det hadde vært gjennomførbart. Disse medlemmer ser imidlertid store utfordringer med hvordan en slik avtale skulle kunne bli fremforhandlet og deretter gjort forpliktende i dagens ganske brokete internasjonale bilde.

Disse medlemmer mener at forslaget heller ikke fullt ut tar hensyn til at petroleum ikke bare brukes til forbrenning, men også til petrokjemi, noe vi fortsatt vil trenge selv i en karbonnøytral verden, mens gass på sikt kan omdannes til utslippsfri hydrogen via CCS.

Disse medlemmer vil i stedet fremme et forslag om at det utarbeides en internasjonal sertifiseringsordning for petroleumsprodusenter med utgangspunkt i beste praksis i markedet, altså i tråd med de mål norsk olje- og gassindustri selv nå har satt seg for utslippsreduksjoner i produksjonen. I denne sammenheng viser disse medlemmer til at en foreløpig presentasjon av disse nye målene ble gitt fra en samlet norsk petroleumsbransje 6. januar i år, mens den endelige klimareporten fra KonKraft-samarbeidet, der LO er aktivt med, ble framlagt fredag 28. februar 2020.

Disse medlemmer viser til at en sertifiseringsordning kan bygge videre på dette gode initiativet fra KonKraft, og at ordningen bør utvikles i nært samarbeid mellom petroleumsindustrien og staten og i samarbeid med likesinnede land og selskaper, i første rekke i Europa. Som ledd i dette bør det utvikles standarder og krav om utvikling og utveksling av kompetanse, seriøse ar-

beidsforhold og investering i og andel av aktivitet innen fornybar energi.

Disse medlemmer viser til at Norge ligger langt fremme internasjonalt på petroleumsproduksjon med lave miljøavtrykk. Norsk olje- og gassindustri har satt mål om å redusere sine klimagassutslipp med 40 pst. innen 2030 sammenlignet med 2005, og videre til «nær null» i 2050. Bransjen har også sagt at målene vil bli oppdatert i tråd med forsterkede norske og europeiske utslippsmål etter hvert som de blir vedtatt. Elektrifisering av oljeplattformer på norsk sokkel er ett av tiltakene som vil kunne redusere klimagassutslipp ved produksjon raskt og effektivt, og er allerede gjeldende politikk. En premiering av beste praksis i reduksjon av klimagassutslipp ved petroleumsproduksjon skaper også stimuli for utvikling av nye tilstøtende industrier, som havvind og hydrogen, samt fangst, bruk, transport og lagring av karbon. Alt dette bidrar til reelle kutt i utslipp, og gjør norsk petroleumsindustri renere sammenlignet med de fleste andre produsenter.

Disse medlemmer viser til at Europa er Norges største energimarked. Gjennom European Green Deal har EU satt seg ambisiøse mål om å gjøre Europa karbonnøytralt innen 2050. Ikke minst skal det investeres massivt i fornybare energikilder og energieffektivisering med sikte på å avkarbonisere EUs energisystem. Disse endringene vil ha konsekvenser for Norge og vil i tiårene fremover i betydelig grad påvirke rammene for norsk næringsliv og industri. Samtidig er det en realitet at Europa fortsatt vil ha behov for petroleumsprodukter i flere tiår, på veien mot karbonnøytralitet innen 2050 og sannsynligvis også etter 2050, i form av utslippsfri hydrogen og innsatsfaktorer til petrokjemisk industri. I en tid der man i stadig større grad etterspør karbonfotavtrykket på alle varer og tjenester, må man regne med at dette også vil bli etterspurt for petroleumssektoren. En slik avtale ville derfor både kunne være et bidrag til reduserte samlede utslipp og en fordel for de oljeprodusentene som faktisk har fokus på lavest mulig utslipp i produksjonen, som vår egen. Det vil derfor være i Norges og norsk industris sterke interesse å være tidlig ute i utviklingen av disse standardene, og å sikre at de er målbare og derved etterprøvbare. Vi bør dertil kunne forvente et premium i markedet for aktører som tar del i ordningen, og norske myndigheter bør arbeide internasjonalt for å fremme dette prinsippet.

På denne bakgrunn fremmer disse medlemmer følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen ta initiativ til at det opprettes en sertifiseringsordning for petroleumsprodusenter med utgangspunkt i beste praksis i markedet, i tråd med de mål for utslippsreduksjoner norsk petroleumsnæring allerede har satt seg.»

Komiteens medlemmer fra Høyre, Venstre og Kristelig Folkeparti støtter forslagsstillerne i at klimautfordringene er globale, og at internasjonalt arbeid må ha fokus framover, parallelt med at vi jobber med nasjonale mål og strategier.

Disse medlemmer peker videre på at petroleumpolitikken, inklusive planer for utslippsreduksjoner fra virksomheten, er behandlet i Prop. 80 S (2017–2018), der kvoteplikt og CO₂-avgift er hovedvirkemidlene i klimapolitikken på norsk sokkel.

Disse medlemmer mener at det arbeidet en samlet olje- og gassindustri legger ned i å redusere sine klimagassutslipp er av stor betydning. Så lenge verden trenger olje og gass som energikilde, må denne være så ren som mulig å produsere. Disse medlemmene mener derfor at så lenge olje og gass er en vesentlig del av energimiksen, skal Norge være en leverandør av denne energien.

Disse medlemmer støtter regjeringens arbeid med å støtte opp under klimasamarbeidet gjennom Klimakonvensjonen og Parisavtalen, og mener dette er en god måte å jobbe internasjonalt på. Disse medlemmer ser at Norges rolle i å bidra internasjonalt også kan gå gjennom forskning og utvikling av nye teknologier for å få opp andelen fornybar energi, og for å få opp antallet forbrukere som kan anvende fornybar energi fremfor fossil energi.

Disse medlemmer ser at Norge sin rolle i å være pådriver for et avtaleverk som forslagsstillerne ønsker, vil være svært krevende, og mindre formålstjenlig enn å jobbe langs de linjer som vi allerede gjør.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet viser til at verdens energibehov vil fortsette å vokse i takt med velstandsutviklingen i store deler av verden. Dette vil bidra til å løfte mennesker ut av fattigdom og styrke levestandarden til millioner av mennesker. Dette vil gi stort rom for høye investeringer i fornybar energi, men det vil også gi store muligheter for fortsatt høy produksjon av olje og gass.

Veien til fullt ut fornybare energikilder kommer i mange tiår fremover til å komme fra petroleumsproduksjon. Gassproduksjon vil eksempelvis kunne være en effektiv bro mellom kullkraft og fornybar energi.

Norsk olje- og gassproduksjon er hovedforklarin-gen på det velstandsnivået Norge har klart å etablere de siste 40–50 årene. Inntektene fra produksjonen har gitt både direkte og indirekte finansielle muskler til å investere i både velferd og muligheter for øvrig industriutvikling.

Disse medlemmer mener derfor det ville være fullstendig meningsløst at Norge som et oljeproduserende land tok initiativ til å begrense oljeproduksjonen. Forslaget fra medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti vil etter disse medlemmers syn være en oppskrift på

høyere globale og nasjonale energipriser. Forslaget vil vanskeliggjøre velstandsutvikling i andre deler av verden, og det vil redusere mulighetene for å finansiere teknologiutvikling som på sikt vil føre til lavere globale utslipp.

Disse medlemmer mener derimot på denne bakgrunn at det må legges til rette for videre utvikling av norsk olje- og gassproduksjon.

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Sosialistisk Venstreparti og Miljøpartiet De Grønne, viser til forslaget om at Norge skal ta initiativ til en internasjonal avtale om reduksjon av oljeproduksjon. Flertallet tar som utgangspunkt at norsk klimapolitikk utformes i tråd med FNs klimakonvensjon og den tilhørende Parisavtalen, og at våre forpliktelser og mål er knyttet til internasjonal klimapolitikk på den måten. Videre legger flertallet til grunn at mål og virkemidler for oljesektoren er regulert gjennom internasjonale avtaler, samtidig som aktørene selv, for eksempel Equinor, lanserer stadig mer forpliktende og omfattende klimaambisjoner. Flertallet er enige i det som er nevnt om hovedvirkemidlene for utslippsmål på sokkelen og utgangspunktet for behovet for en rask overgang til fornybare energiformer, kombinert med nedtrapping i bruk av fossil energi og økt bruk av karbonfangst og lagring. Dette er sentrale deler av løsningen for å oppnå målene i Parisavtalen, innenfor sektoren.

Et annet flertall, medlemmene fra Høyre, Fremskrittspartiet, Senterpartiet, Venstre og Kristelig Folkeparti, ser det ikke som sannsynlig at en slik bredt tilsluttet og forpliktende avtale mellom verdens oljeproduserende land vil være på plass i overskuelig fremtid, selv om Norge tok et initiativ til dette – selv gjennom FN-systemet. Dette flertallet vil vise til den betydelige forskjellen som eksisterer, både hva gjelder klimaambisjoner og den generelle politiske situasjonen i de ulike landene som skulle samarbeidet om en slik avtale. Dette flertallet vurderer at viljen til å inngå en slik forpliktelse vil være varierende og utgjøre et svært krevende utgangspunkt for eventuelle forhandlinger. Dette flertallet ser ikke at forslaget slik det ligger, kan resultere i noen håndfast og forpliktende avtale på dette området, og med det oppnå raskere resultater enn det som følger av de avtaler og forpliktelser vi allerede er en del av.

Komiteens medlemmer fra Sosialistisk Venstreparti og Miljøpartiet De Grønne viser til at regjeringer i hele verden planlegger å produsere omtrent 50 pst. mer fossil energi innen 2030 enn det som vil være i tråd med målet om ikke å øke global oppvarming mer enn 2 grader. Det er 120 pst. mer enn det som er mulig for å nå 1,5-graders målet. Dette gapet oppstår på grunn av ambisiøse nasjonale planer om økt

utvinning, subsidier til fossilprodusenter og andre nasjonale støtteordninger som bidrar til økt produksjon.

Disse medlemmer mener det er svært viktig å gjøre noe med etterspørselen etter fossile energikilder, men det er likevel nødvendig og mulig å sette noen tak på mengden som produseres, og som dermed gir et press til økt forbruk. Statsråden viser i sitt svarbrev til komiteen til at Norge har en effektiv og klimavennlig produksjon av olje og gass sammenlignet med andre land. Om en ren produksjon skulle vært et fortrinn, forutsetter det at andre land med mer forurensende produksjon reduserer produksjonen tilsvarende. Det er det dessverre ingenting som tyder på at kommer til å skje uten at det tas internasjonale initiativ for å begrense produksjonen totalt sett og allokere produksjon til den mest klimavennlige produksjonen. Det er nødvendig å anerkjenne at for høy produksjon av olje, gass og kull er med på å forverre klimaendringene.

Disse medlemmer viser til at dersom klimamålene skal nås, er det ikke mulig at alle styrer etter politikken om økt leting og utvinning av fossile energikilder uten en øvre begrensning.

Disse medlemmer viser til at andre oljeproduserende land nevner «diversifisering av økonomien» for å gjøre seg mindre oljeavhengig som en del av målet de har sendt inn under Parisavtalen. Det er derfor ingen motsetning mellom å følge Parisavtalen og å planlegge for redusert produksjon.

Disse medlemmer peker på at det er mulig å arbeide for en avtale med øvrige oljeproduserende land om et endelig tak på oljeutvinning, eller en annen form for produksjonsbegrensning, ikke i stedet for, men som et tillegg til Parisavtalen. En slik avtale kan fungere som en forsikring dersom målene fra Parisavtalen ikke nås og etterspørselen etter olje og gass ikke går tilstrekkelig raskt ned, og hvor ukontrollerte klimaendringer vil være resultatet. Den vil også være en forsikring mot land som ikke gjennomfører klimatiltak, og hvor fossil energi kan bli billigere fordi andre land går over til fornybar energi. En slik avtale vil kunne presse opp prisene, noe som i et globalt perspektiv er nødvendig for en raskere omstilling til fornybare energibærere.

Under FNs klimakonvensjon og Parisavtalen er det i utgangspunktet kun regnskap med utslipp innenfor eget territorium. Men det er ingenting som begrenser landenes innsats til dette – man er oppfordret til å gjøre tiltak selv om de ikke kommer med på dette regnskapet. Parisavtalen har blant annet en målsetting om å gjøre finansstrømmer forenlige med togradersmålet. Disse medlemmer mener det må stilles spørsmål om nye store investeringer i petroleumssektoren vil være i tråd med dette målet.

Disse medlemmer mener derfor det er nødvendig at Norge tar initiativ til en slik avtale og blir med i en diskusjon om hvordan dette kan utformes.

På den bakgrunn fremmer disse medlemmer følgende forslag:

«Stortinget ber regjeringen ta et internasjonalt initiativ til en avtale med andre oljeproduserende land for å fremme omstilling og begrense produksjonen av olje og gass.»

Disse medlemmer er enige med forslagsstillerne i at det trengs tiltak på produksjonssiden i tillegg til etterspørselssiden for å redusere klimagassutslippene fra fossil energi. Ledende samfunnsøkonomer har lenge argumentert for at redusert norsk oljeproduksjon kan være et effektivt klimatilskudd, og at kun deler av en nedgang i norsk oljeproduksjon vil bli erstattet av økt produksjon i andre land. Disse medlemmer mener derfor norsk petroleumsproduksjon må reduseres av klimahensyn, og at det er uansvarlig å lete etter mer olje og gass i en verden som allerede har funnet mer fossil energi enn man kan brenne hvis man skal nå målene i Parisavtalen.

Disse medlemmer mener Norge bør gå foran, slik Miljøpartiet De Grønne flere ganger har tatt til orde for, ved å stanse åpning av nye olje- og gassfelt på norsk sokkel og starte en gradvis og planmessig utfasing av petroleumsvirksomheten. Det vil styrke Norges troverdighet og posisjon i internasjonale klimaforhandlinger, bidra til reduserte globale utslipp, og gi tid til å omstille Norge til et bærekraftig lavutslippssamfunn i stedet for å vente på en markedsstyrt krasjlanding når oljeetterspørselen begynner å falle.

Disse medlemmer mener det vil være naturlig at Norge søker samarbeid med andre olje- og gassproduserende land om å begrense petroleumsproduksjonen av klimahensyn.

Forslag fra mindretall

Forslag fra Arbeiderpartiet:

Forslag 1

Stortinget ber regjeringen ta initiativ til at det opprettes en sertifiseringsordning for petroleumsprodusenter med utgangspunkt i beste praksis i markedet, i tråd med de mål for utslippsreduksjoner norsk petroleumsnæring allerede har satt seg.

Forslag fra Sosialistisk Venstreparti og Miljøpartiet De Grønne:

Forslag 2

Stortinget ber regjeringen ta et internasjonalt initiativ til en avtale med andre oljeproduserende land for å fremme omstilling og begrense produksjonen av olje og gass.

Komiteens tilråding

Komiteens tilråding fremmes av komiteens medlemmer fra Arbeiderpartiet, Høyre, Fremskrittspartiet, Senterpartiet, Venstre og Kristelig Folkeparti

Komiteen har for øvrig ingen merknader, viser til representantforslaget og råder Stortinget til å gjøre følgende

vedtak:

Dokument 8:26 S (2019–2020) – Representantforslag fra stortingsrepresentantene Lars Haltbrekken, Audun Lysbakken, Arne Nævra og Kari Elisabeth Kaski om internasjonal avtale om reduksjon av oljeproduksjon – vedtas ikke.

Oslo, i energi- og miljøkomiteen, den 12. mars 2020

Ketil Kjenseth

leder

Espen Barth Eide

ordfører



Stortinget
Karl Johans gate 22
0026 OSLO

Deres ref

Vår ref
19/1681-

Dato
31. januar 2020

Vedr. representantforslag 26 S (2019-2020) om internasjonal avtale om reduksjon av oljeproduksjon

Jeg viser til brev datert 7.1.2020 fra energi- og miljøkomiteen, vedlagt representantforslag 26 S (2019-2020) fra Lars Haltbrekken, Audun Lysbakken, Arne Nævra og Kari Elisabeth Kaski, med forslag om at regjeringen skal ta et internasjonalt initiativ til en avtale med andre oljeproduserende land for å fremme omstilling og begrense produksjonen av olje og gass.

Verdens bærekraftsutfordringer er store og globale. De er knyttet til både sosiale og økonomiske forhold, og miljø- og klimautfordringer. Utfordringene forsterkes av en voksende global befolkning, og kan bare løses parallelt og gjennom et bredt internasjonalt samarbeid. Når bærekraftsutfordringene skal løses trenger verden blant annet mer og renere energi.

I tråd med prinsippene i FNs Klimakonvensjon, og den tilhørende Parisavtalen, legger regjeringen til grunn i utformingen av norsk klimapolitikk at hvert land er ansvarlig for utslipp innenfor egne grenser. Regjeringen vil følge opp Norges forpliktelser under Parisavtalen og redusere utslippene i Norge i tråd med våre forpliktelser.

Petroleumpolitikken, inklusive planene for å få til utslippsreduksjoner fra virksomheten, ble lagt frem for Stortinget i Prop. 80 S (2017-2018). Kvoteplikt og CO₂-avgift er hovedvirkemidlene i klimapolitikken på norsk sokkel. Vi har også etablert et senter for lavutslippsløsninger i olje- og gassnæringen, og vi har igangsatt en oppdatering av kraft fra land-studien fra 2008 i regi av Oljedirektoratet. I tillegg skal departementet kartlegge mulighetene for å elektrifisere de største landbaserte anleggene i Norge. Jeg er videre glad for at en samlet olje- og gassindustri har nylig har satt seg som mål å redusere sine klimagassutslipp med 40 pst. i 2030 sammenlignet med 2005, og videre til nær null i 2050.

Målet er forankret hos de viktigste næringsaktørene og omfatter både arbeidstager og arbeidsgiversiden, noe som er viktig for få legitimitet for den omstillingene som er nødvendig for å redusere utslippene.

Også i en verden som når målene i Parisavtalen vil det være behov for nye petroleumsinvesteringer for å dekke verdens etterspørsel etter energi, selv om behovet vil være mindre enn idag. Dette skyldes blant annet at dagens felt blir tomme. Så lenge verden trenger olje og gass bør Norge være med å produsere den, lønnsomt og energieffektivt med lave utslipp.

Det følger ikke av regjeringens politikk å redusere lønnsom norsk produksjon av olje eller gass som del av klimapolitikken. Det er også vanskelig å se for seg at en formålstjenlig og bredt tilsluttet avtale skulle la seg etablere innenfor en rimelig tidshorisont. Jeg ser det derfor ikke som aktuelt for regjeringen å ta et internasjonalt initiativ til en avtale med andre oljeproduserende land for å begrense produksjonen av olje og gass slik representantene spør om. Regjeringen vil fortsatt basere arbeidet på støtte opp under klimasamarbeidet gjennom Klimakonvensjonen og Parisavtalen, og jobbe for økte ambisjoner innenfor Parisavtalens rammer.

Med hilsen



Tina Bru

